

Pečení s Hell's 2010

... zase konec jedné sezóny...

Pečení s Hell's

12. - 14. 12.

Vždycky když píšu zprávu z Pečení, zmocňuje se mě směsice pocitů. Radost z toho, že jsme ukončili další jízdní sezónu, ať už úspěšně, či s nějakými nedostatky, a až melancholie z toho, že jsou tu další Vánoce a začátek příští sezóny v nedohlednu. Letos se k tomu ještě přidává trochu až lítost nad žalostným stavem členské základny. Na většinu z nás dopadla neviditelná ruka finanční krize a donutila redukovat výdaje ještě hluboko pod hranice minima. Šnekovi se například povedl husarský kousek, že odjel na tříměsíční Expedici s metou u jezera Lochness. Jenomže se vrátil úplně vyšvornutej a tak byl schopen se zúčastnit jen jedné podzimní výpravy. A ta ještě navíc skoro celá propršela. Ostatní přestali reagovat na pokusy o komunikaci. To jsme dopadli...

Takže začíná poslední letošní akce. Úplně poslední. Hory jsem pro nedostatek peněz a účastníků zrušil.

Letos se k tradičnímu děláni čurbesu v mém bytě účastníci hlásili velmi pomalu a obezřetně. Jasně, zase to bude stát peníze. Ale vyjde to levněji, než kdyby se stejné množství cukroví kupovalo a navíc mnoho druhů, které se tu vyrábějí se ani koupit nedá. Zpravidla za to může Evropská Unie a její zákazy. Například Evropsští zachránci našeho zdraví usoudili, že vaječné cukroví se u nás vyrábí a prodává špatně a tak se smí prodávat jen Belgické a to za cenu obvyklou v Bruselu. K dalším výhodám našeho způsobu patří to, že se sejdeme a jak nás tak znám, nebude k žádné hovadině daleko.

Týden před akcí se ozval Šnek, že dostal nabídku jet se opít s nějakou jinou bandou jinam. Tak to je bída. Jeden z hlavních tahounů zábavy tu nebude. Pak napsal Petr, že se nemůže uvolnit z práce. Ale že pošle alespoň své potomkyně (Petra a Silva - jistě si je pamatujete z loňské zprávy) s doprovodem babičky. Tu neznáme. Takže odpadl druhý strůjce blbých nápadů. Naproti tomu se přihlásila Šárka. To je spolužačka Hanky, sestry Evy (moje ctěná a vyvolená), jejichž tatínek učí na škole, kde všechny tři účinkují, výpočetní techniku. Jejich maminka je profi kuchařka, která to tu po odborné stránce vede. Kromě toho ještě přijde teta Inka. Takže tu výsledně budou dvě divošky, dvě adolescentky a šest předrostlíků. To vypadá slibně.

V týdně před akcí proběhl monstrózní nákup. Vypadá to jako kdybychom chtěli vypravit potravinovou pomoc do některé z rozvojových zemí. Krátce poté byla sborem dobrovolníků upatřlána teta, která potřebovala nějakou dobu odležet a najednou je tu začátek samotné akce.

Máme pátek večer a nějak se nemůžu dopočítat účastníků. Přesněji je tu Šárka a nakoukla sem Hanka. Šárka tu zůstala na noc, neboť bydlí kdesi za Prahou a bylo by pro ni složité teď odjet domů a zítra přijet tak, aby tu byla včas. Hanka bydlící nedaleko, když zjistila stav věcí, urychleně vycouvala. Nevadí. Vymezil jsem Šárce její území a po vybalení a stabilizaci u čaje a sušenek ji požádal o spolupráci při přestavbě bytu na cukrárnu. Ukázalo se, že taky nejde daleko pro blběj nápad...

Když už nebylo co stěhovat, posadili jsme se na chvíli u bedny s hejbacíma obrázkama, chvíli si u těch nesmyslů povídali a pak to zcela unaveni rozpustili.

Ráno 13.12. sobota

Budím se samovolně po osmé hodině. Eva je úplně mrtvá. Nechávám ji ještě ležet a jdu se věnovat přípravě snídaně. Chlapsky jsem se postavil ke kuchyňské lince, naplnil rychlovarku vodou a zapnul ji. Pak jsem sáhl pod pult a vylovil makový závin. Tento jsem bravurně nakrájel (na krájечи) a prohlásil snídaní za připravenou. Během toho vylezla Šárka a začala mít dotěrné dotazy jako: a co dáš do té horké vody? A bude k tomu cukr?... Takové malichernosti!!! To je přesně ten rozdíl mezi chlapem a ženskou. Chlap zastane tu nejhrubší práci, připraví to nejobtížnější a pak přijde ženská a začne štourat.

Nejspíš zvědavost vytáhla z postele Evu. Přišla se podívat, co to tam kujeme za pikle. Nejistila však nic převratného a tak se připojila k snídani.

Krátce po deváté dorazili Vendulka, Honza, Hanka (máma, táta a sestra Evy) a zbytek zásob. Došlo k doupravení výrobních prostorů a začali jsme.

Organizačně to má na pově Hanka. Ta rozhodla, že se nejdříve zbavíme toho nejméně příjemného. V tomto případě namačkávaní těsta do formiček. Než vydala všechny instrukce, Vendulka s Evou někam odešly. My ostatní jsme se začali zapatlávat těstem až za ušima. Honza uchoпил svůj notebook, připojil se k mé domácí síti a omluvil se, že nám nepomůže, protože potřebuje velmi nutně něco pracovního v oblasti tvorby a přesunu dat. Nevadí. Namačkáváme a probíráme události posledních dní a dnů ve škole. Také se začínají množit vtípky a žertíky. Ale výkonnost to nesnižuje.

Kolem půl jedenácté mi začaly chodit podivné SMS z neznámého čísla. Vysvětlilo se, že je to Petr ze služebního telefonu. Pokouší se synchronizovat příjezd svých potomků s babičkou. Chvilu to trvalo, ale nakonec jsme se dohodli. A jen co jsme namáčkli poslední formičku, jsou tu. Babička, Petra a Sylva. Petra se okamžitě rozkoukala a začala vnášet živost do toho, co tu panuje. Vůbec nereaguje na brzdné pokyny babičky. Naproti tomu Sylva jako kdyby tu nebyla. Nekomunikuje, drží se v povzdálí, povzbuzování babičky odmítá. Zajímavá dvojka. Petra proběhla všechny místnosti a pak se trochu zklamaně ptala po Šnekovi. Nepotěšilo ji, když se dozvěděla, že tu letos nebude.

Na řadu přichází těsto, které se bude prohánět strojkem. To minule dělaly právě sourozanky a tak jim to přidělila Hanka i teď. Petra se toho chopila jako zkušený točič klikou a babička odebírala hotové vytlačenéosti a doplňovala těsto. Sylva seděla stranou a otráveně to sledovala. Ostatní se vrhli do ruční výroby rohlíčků. Mezi tím byla zažehnuta trouba a první plechy byly vloženy dovnitř.

Netrvalo dlouho a začala se linout vůně pečeností. Mezi tím se vrátily Vendulka s Evou. Coší chvíli organizovaly v kuchyni a pak se Eva pustila do přípravy oběda. Cože??? To už je čas poledního jídla? No jo, je to tak. Bude se podávat točený salám v kečupové omáčce na sladko a to vše doplněné o italské zdlouhavosti. Na to je Evička expert. Má kliku, že jsme se ještě nestihli přesladit.

Ukázalo se, že stejně jako skoro všichni lidé, mají i zdejší cukráři tu vlastnost, že když se jim rozjedou ústa, zastavěj se jim ruce. Prostě se víc kecá a méně dělá. Naštěstí to teď moc nevádí, protože za chvíli bude oběd a na průchod horkou troubou čeká několik obsazených plechů.

Bleskově přebudováváme pekárnu - cukrárnu na jídelnu. Pak nám Evička začala servírovat špagetovitosti. A tak to nějak přišlo, že se ihned po popřání dobré chuti a zanoření

příboru do obsahu talířů nastalo ticho přerušované jen tu a tam cinknutím jídelního vercajku o talíř. Myslím, že právě toto je nejlepší pochvala pro kuchařku a její umění...

Po dojedení se většina z přítomných jen ztěžka zaklonila na své židli, či jiném prostředku k sezení a začala slastně oddychovat. Dokonce i ti, co tento pokrm k životu vůbec nepotřebují a k ochutnání byli v podstatě donuceni, se tváří velmi spokojeně.

Tak, to bychom měli a teď zase do práce. Každý zaujal své místo, vyfasoval hroudu těsta a začal se zabývat zpracováváním. Pochopitelně nebyla nouze o drobné žertíky a vtípký. Jako hlavní hybná síla zábavy se uplatnila Petra. Přes svůj věk (bude jí 9) dokázala spojovat dětsky nevině rošťárny s humorem přerostlíků.

Během celého dne jsou v provozu tři počítače. Ani jeden se však nevěnuje pečení, jak by jistě mnozí z vás očekávali. Na jednom běží filmy a pohádky,

přenášené místním videokruhem do celého bytu, na druhém je zadáno přehrávat muziku ve formátu MP3 až do úplného přehrání (asi tak za dva roky - současná kapacita je 500 GB + něco na přenosných médiích)

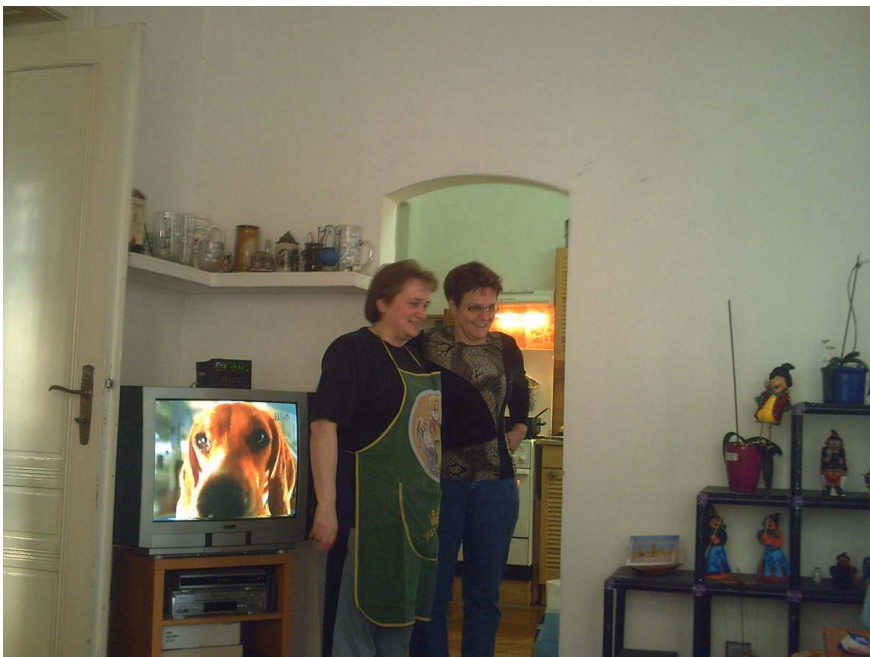
Tak dej vědět, až to dohraje ☺

Dig.

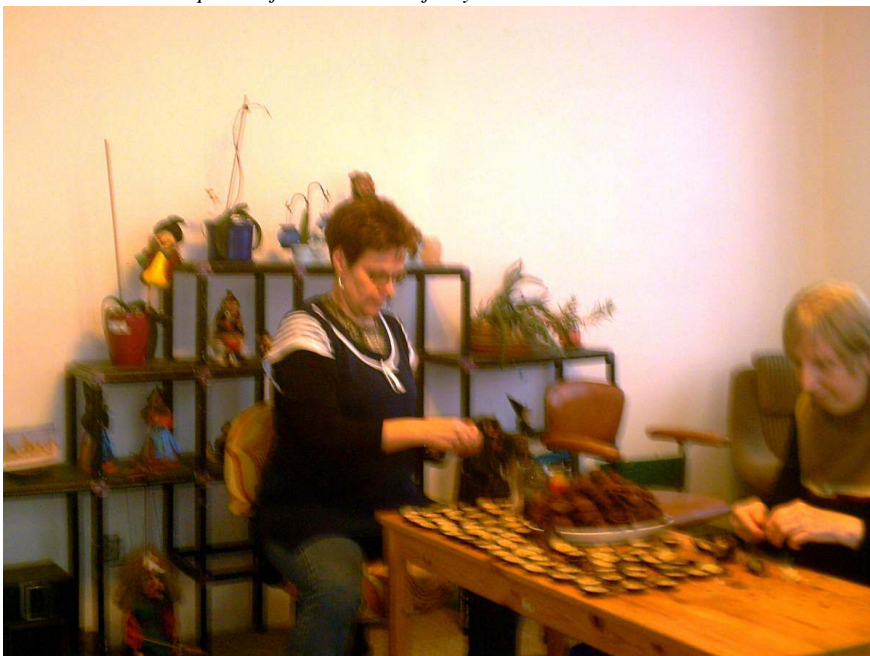
Pek.

a na třetím počítači cosi pracuje Honza.

Přišla teta Inka.

Ihned se chopila dění v kuchyni, kam nevidím, ale registruji akustickou změnu. S Vendulkou tam cosi probírají a velmi často je slyšet smích.

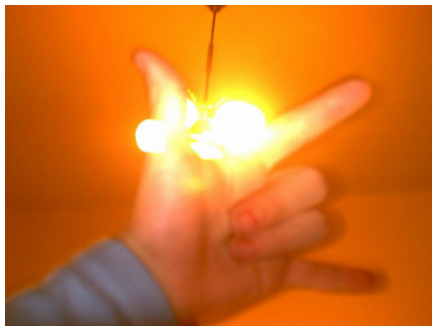
Kolem čtvrté odpoledne jsem se zvednul ze své židle, opustil své místo na výrobní lince za účelem protažení kostry a zle toho zalitoval. Okamžitě jsem byl uchopen Petrou a

začal tělocvik. Petra je zvíře velice divoké a miluje ty nejněkutečnější výkruty spojené s letem čumákem proti podlaze a těsně nad ní obrat a hladké přistání.

Nejsem si jist, zda příští rok zvládnou stejné skopičiny jako letos. Po hodině jsem zcela vysílen. Ne tak ona a dožaduje se dalších veletočů. Bohužel při jedné otočce mi velmi prudce narazila do ruky a to přesně v okamžiku, kdy jsem ji měl loktem opřenu o tvrdé čelo pohovky. Normálně by se asi nic nestalo, ale podařilo se jí trefit moje poničené zápěstí. Ještě chvíli jsme se kočkovali, než nám to Evička zakázala s poukazem na to, že bych ji mohl ublížit tím, že bych ji neudržel při některém kotrmelci ve vzduchu a že nechce mít Petru zalísovanou v koberci. No tak dobrá...

Přišel Petr. Má už po práci a tak nás přišel podpořit. Očekával jsem jeho plně zapojení do tvorby žertovných situací. Místo toho sedí na pohovce a nepřítomně hledí skrz televizi kamsi hluboko do zdi. Vypadá to, že toho má opravdu dost. Nereaguje ani na poštučování Petry. Dig.

To jsem byl jen nešťastný z toho, že si ani nemůžu (jakožto řidič) dat rumovou pralínku s tebou. Pek.

A je to tu. Je třeba mi pazouř zamotat do ortézy. Došlo totiž k tomu, že jsem přenášel transportní plech a byl jsem spatřen, kterak jsem ho málem nedonesl a následně vizuálně zkontrolován a pokárán za vzniknuvší otok na zápěstí. Ach jo, já malej chudáček...

Trouba jede naplno, plechy s výtobytky cukrářského umění čekají ve frontě, běží už asi šestý film, odevšad je v nepravidelných intervalech slyšet smích a hovor, prostě to tu žije.

A je tu čas večere. Její tvůrce Evička správně usoudila, že teď bychom ji se

sladkým pokrmem vypískali, tak připravila toasty. Metrák toastů. Měla pravdu. Nikdo si neodpustil provádět drobné ochutnávky úplně všeho. Teď by nám měli přijít změřit hladinu krve v cukru. Myslím, že by se velmi divili, protože takové hodnoty jistě v životě neviděli. A zase se jí to povedlo. Bohužel následky se přihlásily okamžitě po dojetí. Nikomu už se nechtělo nic dělat. Bohužel právě probíhalo patlání BeBe rolád a to nejde přerušit. Smutné je, že já už jsem prakticky úplně vyrazen. Ještě mi to trochu oteklo a hybnost se zastavila přibližně na rozsahu pohybu deset stupňů. Takže provádím jen pomocné kopáčské práce. Jako třeba přemísťování hotových výrobků na pečicím papíře na transportní plech a odnesení toho všeho vedle na čekací pozice, kde to pak někdo přendá na pečicí plechy.

To všechno trvá do devíti hodin. Pak se výroba zastavuje a dobíhá jen pečení. A i to jen do té míry, kdy se vedrem v troubě prohánějí ty produkty, které by do zítřka podlehly zkáze.

Večerní program sestává z přednášky o Expedici 2000 - Hells jede na Riviéru. Spustil jsem projektor a povídal. A některé pasáže jsem nechal přečíst čtecí program přímo ze zprávy. Po půl jedenácté jsme byli v půlce a tak jsem to utnul a vyhlásil zahájení nočního klidu.

Stejně jako minule jsem postavil v obýváku stan jako noční atrakci pro Petru a Sylvu.

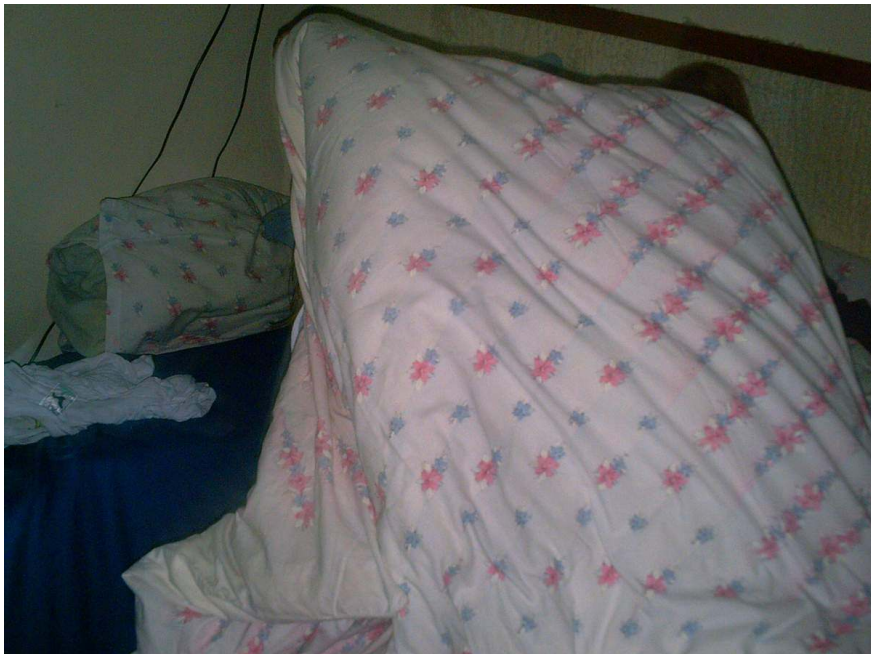

Vendulka, Honza a Inka se rozhodli nás opustit a jít spát domů. Také babička sourozenkyň se měla k odchodu. To nepobrala Sylva a také se dožadovala spánku doma a krátce na to nás obě opustily. Ti, co zbyli, si našli své místo na spaní a po spáchání hygieny a převlečení do nočního se odebrali do říše snů. Dlužno podotknout, že bez výjimky velmi rychle.

Ráno 14.12. neděle.

Vzbudil jsem se za pět minut osm. Spustil jsem domácí audio okruh a jako budíček pro ostatní pustil MP3 koledy a vánoční písničky. Za 15 minut už nespál nikdo. Pak jsem se jim pokusil vnútit myšlenky, že pokud chceme v devět začít, je nutné se začít účelně hýbat.

Bylo nutné rozebrat a zrušit vzniklá nocležiště (vyšťipat některé Šárky z pod peřiny),

připravít snídani, sníst snídani, obnovit cukrářskou linku a pokračovat tam, kde jsme včera zastavili. Bohužel máme oproti plánu zpoždění. Včera při večerní poradě vyšlo najevo, že ještě nejsme ani v půlce.

Velmi rychle zahajujeme činnost.

A jak tak bývá zvykem, zapomněl jsem na to, že mám dávat zvýšený pozor. Při výměně plechů v troubě jsem zabral za ucho u dvířek a měl pocit, že jsem dostal fošnou přes ruku. A je to. To jsme fakt potřebovali. Nezbyvalo mi, než si zase navlíknout svou modrou ozdobu na pazouř a jen přicmrdávat. To dost nelibě nesla Petra, která se těšila, že zase budeme provozovat nějaké skopičiny.

Už je tu Vendulka, Inka, později Babička a Sylva. Honza se omluvil, že musí do práce. Jsme v plném počtu a můžeme se pokusit dohnat zpoždění.

Od včerejška Šárka kňučí, že jí bolejí záda. Teď, když je malá pauza by to mohlo jít napravit. Půjčil jsem jí tubu s Fastumgelem a doporučil, aby ve spolupráci s Hankou tento zázračný prostředek dopravila na poničené místo.

Ještě než k tomu došlo, zazvonil jí telefon. Vzala ho do ruky a z obličejů jí zmizela úplně celá škála barev kromě bílé. Odešla kamsi za roh. Všichni zpozorněli. Ale práce se nepřerušila. Šárka se vrátila se slzami na tvářích, neschopná jakéhokoliv vysvětlení. Když se po dlouhé době uklidnila, řekla nám, že musí domů, protože volal táta, že prý měla být doma už včera. Nerozumím tomu. Přeci bylo v pozvánce, že je to do neděle... Pak odešla s telefonem, vedle a bylo slyšet jen občasné protestování a nesouhlas. Pak nám řekla, že došlo k nějakému nedorozumění a že máma jí čekala už včera. Bohužel to přineslo další příval slz a vzlykání. Zase se zapojila do práce, ale jiskřičky, které před telefonováním měla v očích, byly pryč. Nálada se celkově zhoupla a nějak najednou nikdo nezertuje.

Po nějaké době, přesněji po čtyřech plechách prohnaných troubou už zase všechno běží jako předtím. A je tu oběd.

Evička zase zazářila. Připravila sekanou s chlebem. Maminčinu sekanou. Výbornou maminčinu sekanou....

Dig.

Opravdu výbornou sekanou, sice jsem ji ochutnal až večer po návratu z práce... ale byla úžasná.

Pek.

... se skvělou tečkovanou hořčicí. Tentokrát se ani nic nepřebudovávalo. Jen se vyměnily talíře s produkty za talíře s obědem.

Po jídle zase chvíli trvalo, než se vrátil původní výškon linky. Vypadá to, že to fakt dneska stihnem.

V půl třetí se Šárka omluvila, že měla další telefonát a že nás musí opustit, aby stihla autobus domů. Hanka jí nabalila do připravených krabic její díl toho, co už bylo hotové a schopné převozu.

rozloučili jsme se s ní a doporučili zvolit jako tempo přesunu kalup. Jinak ten autobus nestihneme.

Blbý je, že jsme tím přišli o jedny ruce, které pracovaly docela rychle a dobře. Nicméně žertíky neustávají, probíhá modelování nejrůznějších sošek z těsta pod záminkou, že je potřeba je chvíli hnětat... No to jsou zase výtvary! Zatím absolventi a frekventanti školy pracují na vánočkách. Já to považuji za vrcholné umění. Nějak mi nejde na rozum, jak donutěj ty těstové hady, aby byly zamotány podle předem připraveného scénáře. Ty, co už prošly horkem trouby, vypadaly skvostně.

A začíná dokončování. No to je piplaního se s tím.

A nejhorší je dělení kořisti. Tím se zabývá především Hanka. A vypadá to, že v tom má jasno a skrytý systém. Po šesté hodině se definitivně zastavuje linka a už jen čekají plechy až na ně přijde řada v troubě.

Pak nás opustila babička s oběma sourozenkyněmi. Dostaly na cestu dvě balení, která si na začátku objednal. Když viděly objem krabic, pronesla babička něco o cukroví a velikoncích.

Počkej počkej, ono to nebylo velikonoční cukroví? Takže to můžeme jíst už teď?

**Dig.
Pek.**

Ale jistě. Dle nejtěnější libosti... ☺

Pečení doběhlo, trouba byla vypnuta a nastává nejhorší část programu. Přebudování cukrárny na byt. Ukázalo se to být nad naše síly a tak tato činnost probíhá po kouskách až do středy následujícího týdne...

Všichni ostatní uchopili své krabice, poděkovali za možnost zúčastnit se této velkoleposti, navzájem jsme si popřáli pěkné Vánoce a příjemnou likvidaci toho, co jsme si tu napekli, rozloučili jsme se a šmytc. Poslední letošní akce skončila.

Hodnocení? No, snad jen tolik, že se tímto způsobem dá zvládnout pečení a dát tomu jen jeden víkend. Navíc, bordel se udělá jen v jednom bytě a udělá se

rozmanitost druhů a množství dle chuti nezávisle na trhu. Tolik vyjádření starších. Já dodávám jen to, že jsem rád, že se bordel dělá u mě...

Tak a to je pro letošek všechno.

Pokud jste to dolouskali až sem, obdivuji vás a slibuji, že další grafomanské dílo bude popisovat shrnutí všeho co se stalo přes zimu a první jízdní výpravu příští sezóny.

Dig.

© Hell's Tour_{club} 2010
Dig & Pek
Neprodejné
e-mail: dig@hellstourclub.cz